

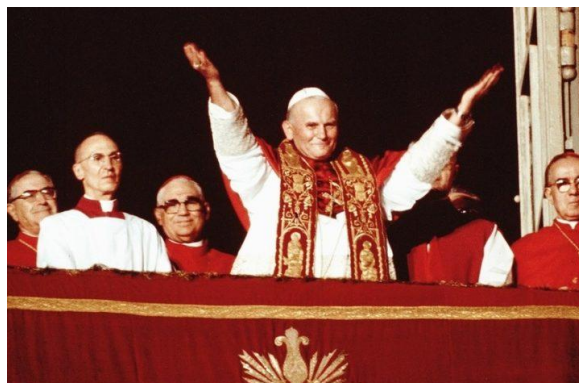
18 maja 2020 roku przypada

Jan Paweł II – papież Polak

Wyobraź sobie młodego chłopaka z Wadowic. Karol grywa w piłkę, jeździ na nartach, pływa kajakiem, pisze wiersze i flirtuje z dziewczynami. Wybuch II wojny światowej przerywa jego studia, więc podejmuje ciężką pracę w zakładach chemicznych, a w wolnych chwilach występuje w teatrze jako aktor. Później zapisuje się do tajnego seminarium duchownego, zostaje księdzem, po latach biskupem, wreszcie kardynałem.

16 października 1978 roku

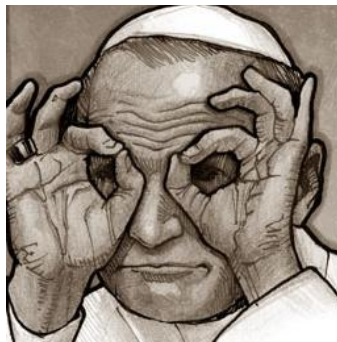
Po nagłej śmierci Jana Pawła I zwołano **konklawe**, czyli zjazd kardynałów w celu wybrania nowego papieża. Ku zaskoczeniu świata został nim Polak, Karol Wojtyła, który przybrał imię Jan Paweł II. Był to pierwszy **od 455 lat** Ojciec Święty, który nie pochodził z Włoch. Miliony ludzi pospieszyły do kościołów, a portrety papieża zawisły w wielu polskich domach.

Papież pielgrzym

Pierwszą pielgrzymkę do ojczyzny Jan Paweł II odbył w czerwcu 1979 roku. Nazywano go papieżem pielgrzymem. Trudno się dziwić: odbył **104** podróże, w trakcie których odwiedził **129** krajów na wszystkich kontynentach! Do Polski przyjeżdżał najczęściej, bo aż ośmiokrotnie. Znał **11** języków obcych.

Papież z fantazją

Jan Paweł II uwielbiał wygłupy. Żartował z fotografów, strojąc do nich miny. A gdy na przykład wierni wołali: „Witaj w Licheniu”, odpowiadał: „Co wołacie? Witaj, ty leniu?”. Kiedyś podczas spotkania z dziećmi zapytał: „Dano wam dziś wolne w szkole?”. Gdy odparły, że tak, stwierdził: „Czyli papież musi tu częściej przyjeżdżać!”.

2 kwietnia 2005 roku

W ostatnich latach życia papież ciężko chorował. Nie krył się z cierpieniem, podkreślając, że cokolwiek spotyka człowieka, trzeba to dzielnie znosić. Zmarł **2 kwietnia 2005** roku w wieku **85 lat**. 1 maja 2011 roku został uznany za błogosławionego, a 27 kwietnia 2014 roku został ogłoszony świętym (kanonizowany).

Ciekawostki o Janie Pawle II

- Jan Paweł II był pierwszym papieżem **czytającym bez okularów**. Był również pierwszym papieżem **noszącym zegarek na rękę**. Poza tym Karol Wojtyła był również pierwszym papieżem **jeżdżącym na nartach**, uprawiającym wspinaczkę górską, **plywającym kajakiem**. Pierwszym w dziejach **Słowianinem** wybranym na głowę Kościoła. Był również **największym podróżnikiem** wszechczasów spośród wszystkich papieży.
- Jan Paweł II w ciągu swego pontyfikatu beatyfikował 1338 osób, kanonizował 487 osób; odbył **104 zagraniczne pielgrzymki**, był **9** razy w Polsce w latach: 1979, 1983, 1987, w roku 1991 - dwukrotnie (w czerwcu i sierpniu), następnie w latach 1995, 1997, 1999 i w roku 2002.
- Wielkim marzeniem papieża Jana Pawła II była pielgrzymka do prawosławnej Rosji i do Chin, nigdy do niej nie doszło.
- Bardzo lubił wadowickie **kremówki**, na które chodził z kolegami po maturze.
- Podczas wszystkich podróży zagranicznych przebył ponad 1 650 900 km, co odpowiada ponad **30-krotnemu okrążeniu Ziemi wokół równika** i trzykrotnej odległości **między Ziemią a Księżycem**.
- Był z kolei od św. Piotra **264 papieżem** w historii Kościoła.

Co nieco o liczbie 100

- ✚ **100. dniem** w roku jest: w kalendariuszu gregoriańskim (aktualnie używany kalendarz w Polsce) **10 kwietnia** (w latach przestępnych jest to **9 kwietnia**),
- ✚ **100 stopni** w skali Celsjusza to temperatura wrzenia wody na poziomie morza
- ✚ **100 km** nad ziemią znajduje się linia Kármána, która jest umowną granicą pomiędzy atmosferą Ziemi i przestrzenią kosmiczną
- ✚ **100 dni** do matury – to studniówka
- ✚ **100 gram** - to 10 dekagramów
- ✚ **100 kg** – to kwintal

Odszukaj wyraz „sto” w innych wyrazach:

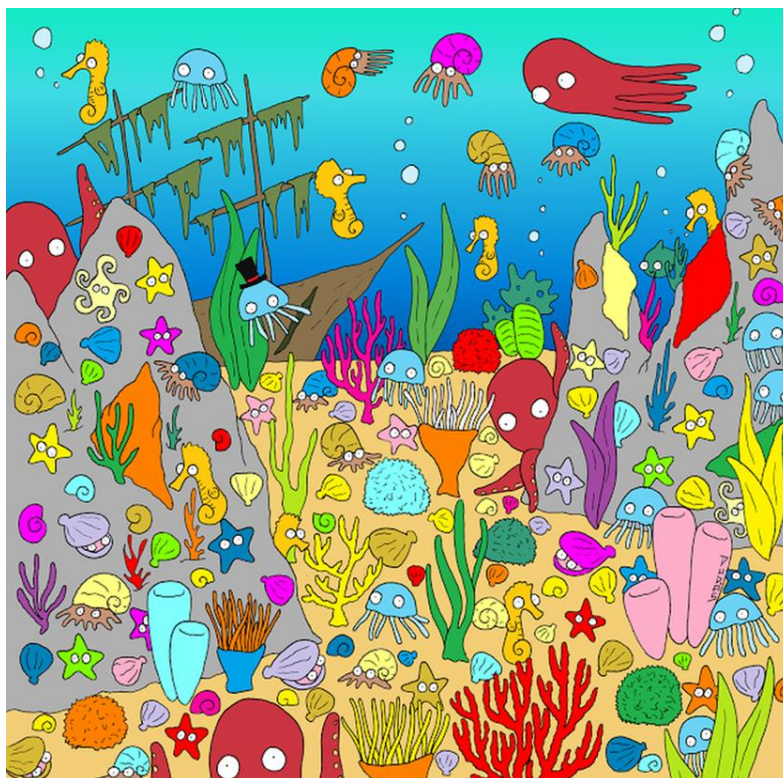
miasto, ciasto, nastolatka, stokrotka, historia, stopa, listonosz, listopad, stołek, czysto, pistolet, storczyk, prostownica, stoper

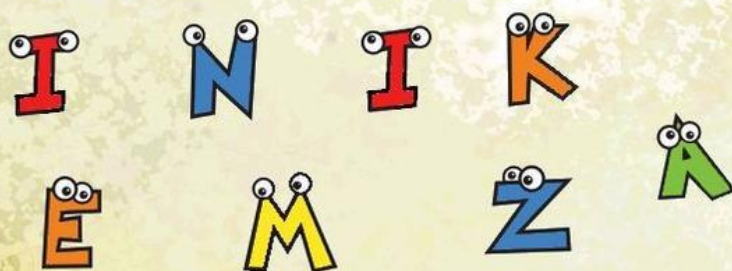
Herb Jana Pawła II

Zagadki

Dno oceanu. A gdzie ryba?

Ułóż wyraz ze wszystkich
rozsypanych liter

Który z obrazków różni
się od pozostałych?

W co się bawić?

Zgadywanie zawodów

Liczba uczestników: 4–15

Dzieci wychodzą i wybierają sobie jakieś niezbyt długie słowo oraz obmyślają zawody zaczynające się na każdą literę danego słowa.

Następnie wracają do grupy i jedno z nich pokazuje ruchami (bez mówienia) zawód, zaczynający się na jedną z liter obranego słowa, tak długo, aż zawód zostanie przez przyglądające się dzieci odgadnięty. Wtedy następne dziecko pokazuje drugi zawód itd. Chodzi o to, aby dzieci odgadły całe słowo (według pierwszych liter każdego zawodu).

W grupie młodszych dzieci (do lat 8) wskazane jest pokazywanie zawodów po kolei według liter obranego słowa, natomiast w grupie starszych dzieci można zawody mieszać, przez co odgadnięcie słowa jest trudniejsze.

Dzieci tę grę szczególnie lubią.

Domowy teatrzyk

Kukiełkę czy pacynkę może zastąpić każda zabawka: lalka, miś, a nawet autko czy traktor. Nasz ulubiony patent: **skarpetkowce**, zrobione z naciągniętych na dłoń kolorowych skarpetek, którym można (choć i bez nich są fajne) doszyć oczy z guzików i fryzury z włóczki. Skarpetkę **naciąga się na dłoń** w taki sposób, by kciuk był w miejscu na piętę, a reszta dłoni tam, gdzie powinny być palce. Dzięki temu **skarpetkowy stworek** może kłapać paszczą, gdy za niego mówicie. Możesz też urządzić teatr z prawdziwego zdarzenia: z kurtyną i pacynkami albo kukiełkami (np. zrobionymi z drewnianych łyżek). Możesz też rozstawić **deskę do prasowania** i przykryć ją obrusem. Kukiełki mogą występować nad nią albo przy podłodze, wychodząc zza kurtyny-obrusa.

Rozmowa w ciemno

Liczba uczestników: 4–10

Dwoje dzieci wychodzi z pokoju, a pozostałe umawiają się, kim tamci są, np. Napoleonem i Czerwonym Kapturkiem. Po zaproszeniu ich z powrotem mówi się każdemu na ucho tylko to, kim jest ten drugi. Dzieci te prowadzą następnie z sobą rozmowę, w której powinny zgadnąć, kim są. Na przykład dziecko, które wie tylko, że drugie jest Czerwonym Kapturkiem, pyta: *Czy ciągle jeszcze się boisz?* Tamto może odpowiedzieć: *Przy takim wodzu nie boję się niczego!* – itp.

Wszyscy przysłuchują się. Rozmowa budzi zainteresowanie i bawi.

Druga wersja: Dwoje dzieci obmyśla (każde dla siebie) kim są i osobno mówią to wszystkim (na tę chwilę drugie dziecko wychodzi). Następnie ci dwoje prowadzą z sobą rozmowę, w której mają zgadnąć, kim jest drugie dziecko.

Rzucanie kostką

Liczba uczestników: 4–20

Uczestnicy tworzą małe jednakowe grupki po 2–5 dzieci. Każda grupa otrzymuje jedną kostkę. Na dany sygnał we wszystkich grupach zaczyna się rzucanie kostką – każde dziecko rzuca kolejno. Liczbę wyrzuconych oczek zapisuje się – pisze każdy rzucający, albo zapamiętuje się, równocześnie je dodając. Która grupa pierwsza osiągnie 100, ta wygrywa.

Zapamiętywanie przedmiotów

Liczba uczestników: 2–12

W grze bierze udział jedna osoba dorosła, która przygotowuje 15 małych przedmiotów i układa je na stole. Wszyscy przyglądają się przez dwie minuty, następnie przedmioty zakrywa się i dzieci zapisują je z pamięci. Kto zapisał najwięcej, ten wygrywa. Powinien je dla sprawdzenia głośno przeczytać.

Co mam z tym zrobić?

Liczba uczestników: 3–12

Dzieci siadają na krzesłach ustawionych w koło. Każde dziecko mówi cicho do uczestnika po swej lewej stronie, co mu daje (np. „daję ci balona”), a do uczestnika po swej prawej stronie, co on ma z tym zrobić (np. „abyś go podrzucił”). Dzieci starają się zapamiętać to, co usłyszały od swych sąsiadów z boku. Gdy skończyły się ciche wypowiedzi, dzieci po kolei głośno mówią, co usłyszały od sąsiadów. Np.: „Dostałem balona, abym go zjadł”; albo: „Dostałem samochód, abym go podrzucił”. Zwykle jest przy tym dużo śmiechu. Oczywiście, jeśli któreś dziecko zapomniało, może spytać sąsiada: „Co mi dałeś?” albo: „Co miałem z tym zrobić?” Po wypowiedzeniu się wszystkich, dzieci zmieniają dowolnie miejsca i gra zaczyna się znowu od początku.

Źródło: Internet; Elżbieta Wójcik „Raz, dwa, trzy Baba Jaga patrzy”;

„Poradnik małego patrioty” – Marcin Przewoźniak

Opracowanie materiału: **Teresa Zapolska**

DRZEWO GENEALOGICZNE CZYLI HISTORIA RODU

Drzewo genealogiczne to schematyczny sposób przedstawienia rodziny oraz związków pomiędzy jej członkami. Schemat ten przypomina drzewo, na którym każdy z członków rodziny jest osobną gałęzią. Genealogia oznacza zaś historię rodu.

Spróbuj stworzyć drzewo genealogiczne własnej rodziny. Schemat przedstawia miejsca na podobiznę twoją, twoich rodziców i dziadków. Możesz dorysować kolejne ramki i portrety pozostałych członków rodziny. Starannie rozplanuj cały schemat. Na samej górze umieść najstarsze pokolenie, niżej- dzieci twoich dziadków, czyli twoich rodziców, ciotki i wujków. Na samym dole (obok siebie) zamieść podobizny członków najmłodszego pokolenia w rodzinie: rodzeństwo oraz kuzynów. Połącz liniami odpowiednie osoby i podpisz, kim dla ciebie są.

EKSPERYMENTY

Zegar słoneczny

Potrzebne rzeczy

- równy patyk, np. kij od szczotki
- kamyczki różnej wielkości i różnego koloru

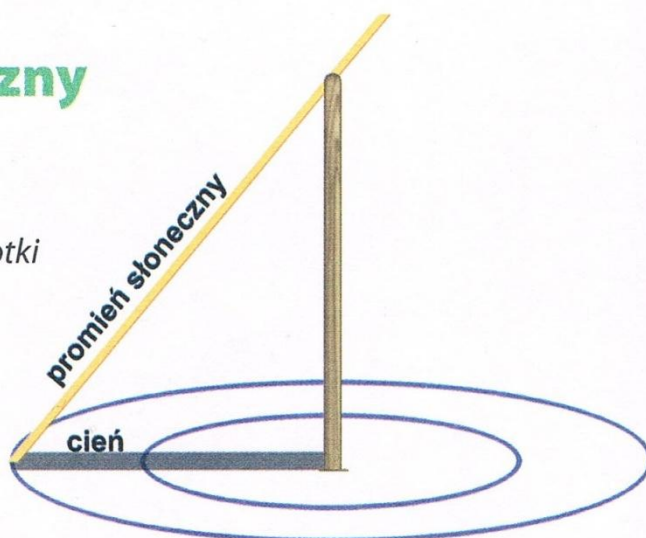
Przebieg doświadczenia

Znajdź kawałek płaskiego terenu pokrytego piaskiem. Może też być obszar gołej ziemi.

Na środku wbij pionowo patyk.

Obserwuj co kwadrans położenie końca cienia. Możesz kłaść kamyczki w miejscu, do którego sięga cień. Co kwadrans kładź mały kamień, a co godzinę dodatkowo kamień duży. Obserwacje prowadź przez cały dzień, a najlepiej przez kilka kolejnych dni.

Czy każdego dnia o tej samej godzinie cień wskazuje ten sam kamień?

Wyjaśnienie

Cień patyka (gnomonu) zmienia swoje położenie z powodu obrotów Ziemi wokół swojej osi.

Czy wiesz, że...

Prawdziwe zegary słoneczne, czyli pręty wbite w ziemię lub ścianę budynku, wyposażone w podziałkę godzinową, liczą blisko pięć i pół tysiąca lat!

Zastosowanie

Zjawisko to zaobserwowano jeszcze w czasach prehistorycznych. Wszystko zaczęło się od przypadkowego włożenia patyka do ziemi, który zaintrygował obserwatorów. Zauważono wtedy zależność pomiędzy długością i kierunkiem padania cienia a porą dnia. Już wówczas potrafiono określać czas: „wróćcie z polowania, gdy cień góry sięgnie tamtego drzewa”.

Od tamtej pory zaczęto dzielić dobę na coraz mniejsze części, ponieważ zauważono, że dokładne określanie czasu może być bardzo przydatne.

Telefon z kubków po jogurcie i sznureczka

Potrzebne rzeczy

- dwa kubki po jogurtach
- szpikulec
- sznurek lub gruba nić

Przebieg doświadczenia

W denkach obu kubeczków zrób za pomocą szpikulca otwór. Przygotuj około 2 metrów sznurka lub grubszej nici. Przewlecz końce sznurka przez otwory w kubkach i zawiąż wewnątrz kubków duże supełki, aby sznurek się nie wyslizgnął.

Weź jeden kubeczek, a drugi daj koledze. Stańcie w takiej odległości, aby można było naprężyć sznurek. Niech jedna osoba przyłoży kubek do ust i coś powie. Druga osoba powinna w tym czasie trzymać swój kubek przy uchu. Pamiętaj, aby cały czas sznurek był dość napięty. Czy słyszycie się nawzajem?

Wyjaśnienie

Dźwięk, który wytwarzany jest przez twoje struny głosowe, wprawia w drgania denko kubeczka. Drgania te przenoszą się na sznurek i w postaci fal transportowane są do drugiego kubeczka. Na końcu drgający sznurek wprawia w drgania denko drugiego kubeczka, a to wywołuje fale dźwiękowe słyszane przez drugiego rozmówcę.

ZABAWA PLASTYCZNA

8. Ruchome postacie

PRZYGOTUJ:

PAPIER RYSUNKOWY, FLAMASTRY, OŁÓWEK

- Prostokątną kartkę cienkiego papieru złóż na pół wzdłuż dłuższego boku i rozetnij nożem lub nożyczkami. Otrzymany pasek papieru złóż ponownie wzdłuż krótszego boku. Powstała podłużna książeczka. Otwórz ją i w środku, po prawej stronie, w odległości 2–3 centymetrów od grzbietu, narysuj flamastrzem uśmiechniętą twarz. Zamknij książeczkę. Czysta kartka na wierzchu zakrywa teraz rysunek. Przyłóż książeczkę do szyby w drzwiach albo w oknie. Zauważ, że zrobiony przed chwilą rysunek prześwituje spod papieru. Skorzystaj z tego i przerysuj tym samym kolorem flamastra kształt twarzy. W miejscu, w którym prześwituje uśmiechnięte usta, narysuj smutną podkówkę, zamiast otwartych oczu narysuj zamknięte. Połóż książeczkę ze smutną buzią na stole. Wierzchnią kartkę, zaczynając od prawego brzegu, nawin ciasno na ołówek tak, żeby zwinęła się na nim w rulonik. Przesuwaj ołówkiem szybko, w prawo i w lewo, rozwijając i zwijając górną kartkę. Narysowana twarz będzie robiła miny.

Materiały przygotowała **Urszula Kijak**

Szkatułka

Będziesz potrzebował/a:

- + widokówki (6 sztuk) lub kartki z bloku technicznego,
- + igłę cerówkę,
- + nitkę (kordonek lub włóczkę);

Sposób wykonania:

Zadanie nie jest skomplikowane 😊....wszystkie widokówki musisz zszyć tak jak jest to pokazane na zdjęciu. Pamiętaj tylko, że ostatnia widokówka ma być zszyta z inną tylko z jednej strony – to będzie wieczko szkatułka, więc musi się otwierać.

Jeżeli nie masz widokówek, swoją pracę musisz rozpocząć od wycięcia z bloku technicznego sześciu - równej wielkości prostokątów/ kwadratów. Nim zaczniesz szyc, możesz je najpierw ozdobić.

Powodzenia 😊

„Zamydłone” obrazki

Będziesz potrzebował/a:

- + płynu na bańki mydlane (przepis znajdziecie poniżej),
- + farb plakatowych/akwarelowych,
- + słomki do picia,
- + pisaków,
- + kartek z bloku rysunkowego;

Przepis na bańki mydlane:

- płyn do mycia naczyń (najlepszy jest Fairy i Ludwik),
- woda,
- gliceryna (do naszej pracy jej nie potrzebujemy, ale do Waszej dalszej zabawy – puszczania baniek - już się przyda 😊 – nadaje im połysku i sprawia, że są bardziej wytrzymałe)

Jeżeli płyn ma posłużyć do dalszej zabawy ważne jest aby zachować odpowiednie proporcje:

- 1 łyżka płynu do mycia naczyń,
- 10 łyżek wody,

Dodatkowo na 1l płynu – 10 kropli gliceryny.

Sposób wykonania:

1. Do gotowego płynu dodajemy odrobinę farbki – aby go zabarwić. Jeżeli chcesz uzyskać kilka kolorów, rozdziel płyn do kilku mniejszych pojemników i do każdego z nich dodaj inny kolor farbki.
2. Do pojemnika z zabarwionym płynem – włóż słomkę i zacznij delikatnie dmuchać, tak aby na powierzchni płynu utworzyła się piana.
3. Pianę przenieś na kartkę i zostaw do wyschnięcia (nie przyklepuj jej ani nie rozmazuj, pozwól aby sama opadła i pozostawiła wzorek).
4. Na tak przygotowanej kartce możesz zacząć tworzyć swoją pracę. Tematyka zależy od Ciebie (może to być podwodny świat, krajobraz, podniebny świat itp. ale możesz również z powstałych kształtów stworzyć wymyślone przez siebie stworki).

Udanej zabawy 😊

Odciski palców

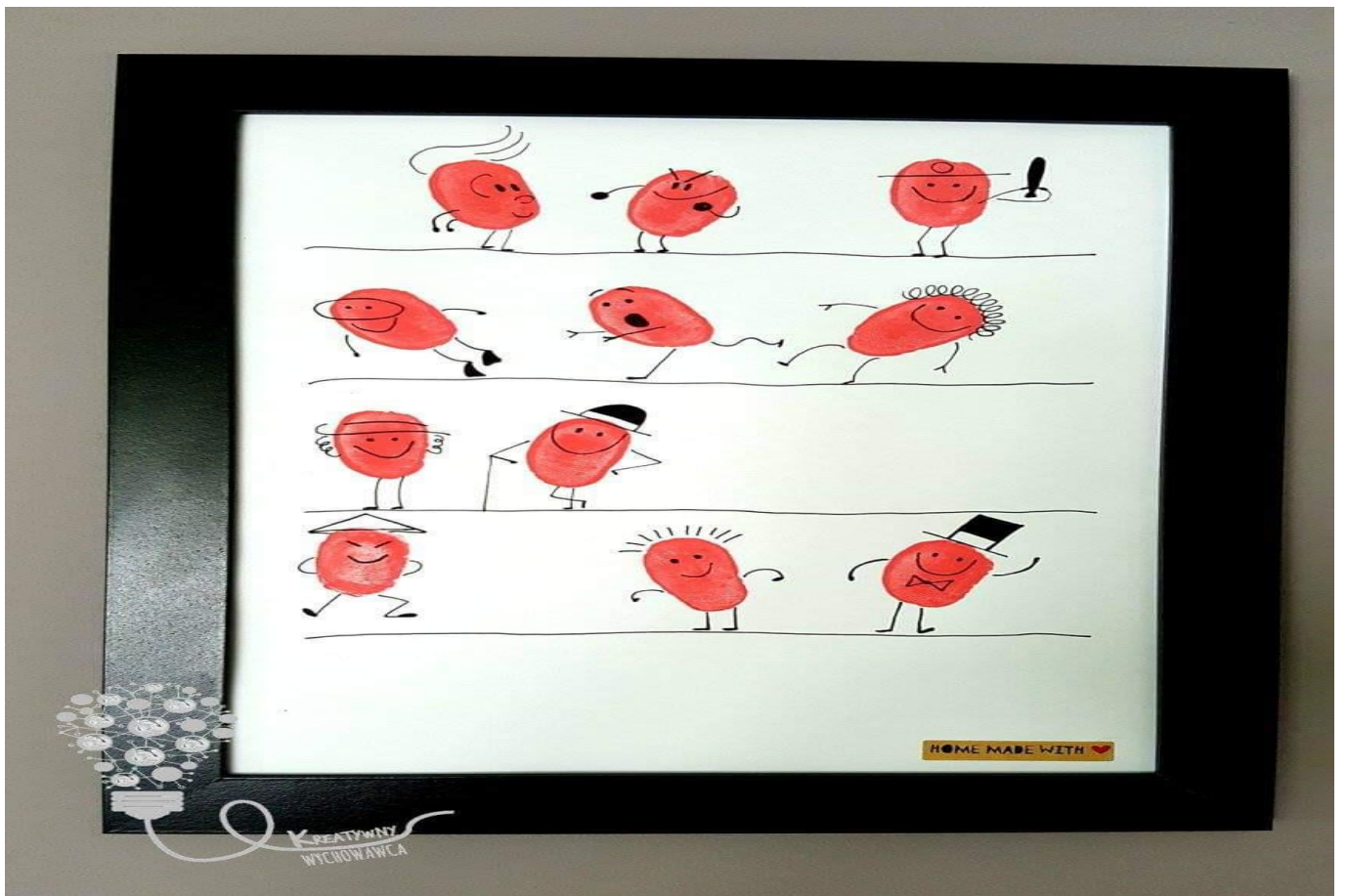
Będziesz potrzebował/a:

- + kartki A4,
- + farb akwarelowych,
- + kubek z wodą,
- + ręczniki papierowe,
- + pisaków;

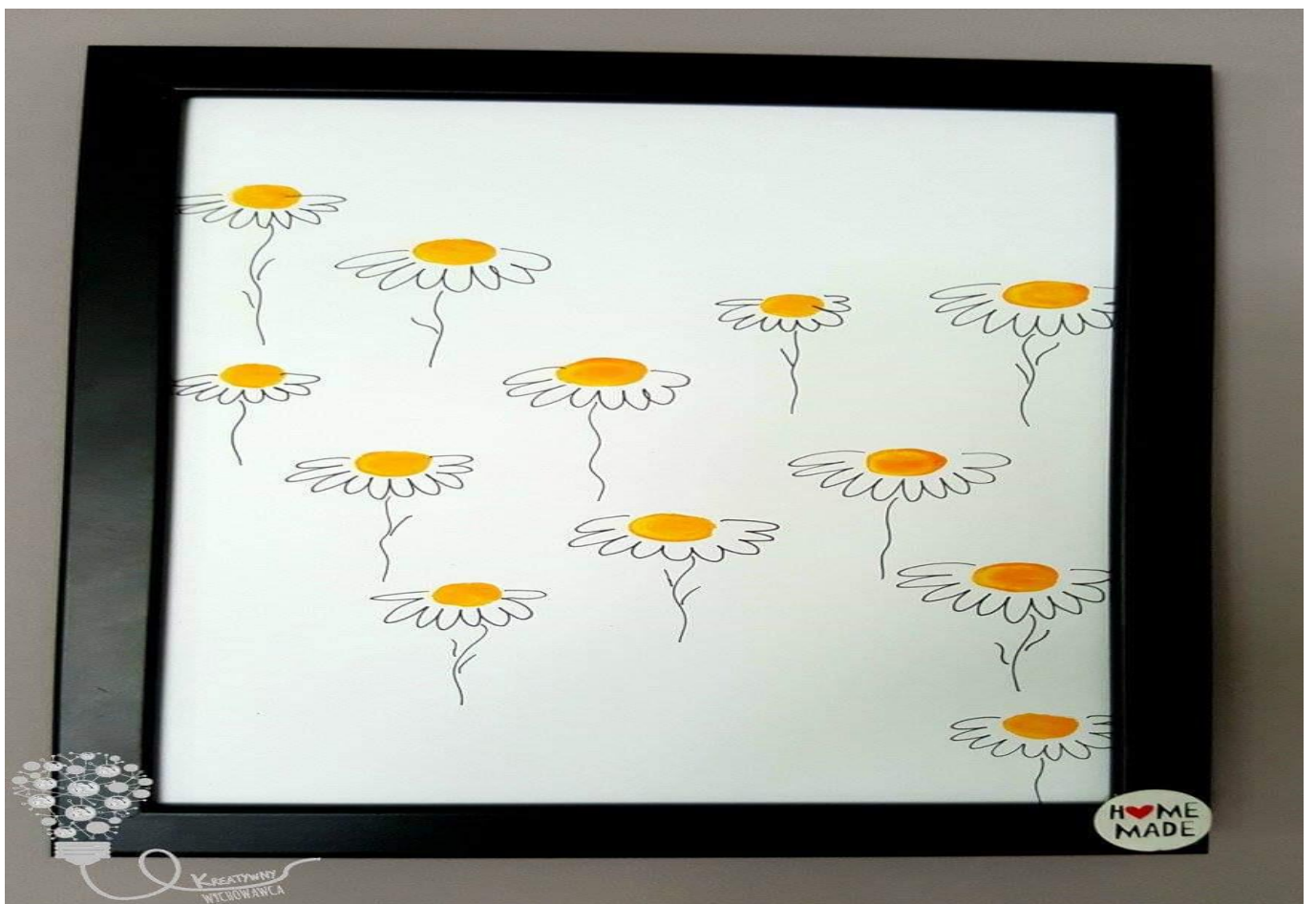
Sposób wykonania:

1. Opuszki palców maczaj w wodzie, następnie w farbie i odciskaj na kartce.
2. Gdy farбка wyschnie, możesz dorysować pisakami dowolne elementy. Na zdjęciach poniżej znajdziecie przykładowe prace.

Źródło: Internet

Źródło: Internet

Zwierzątka można zrobić z masy cukrowej, piankowej lub z marcepanu. Dzieci na pewno będą nimi zachwycone. Można je od razu zjeść lub udekorować nimi urodzinowy tort.

Potrzebne materiały i przybory

- masa cukrowa (lub masa piankowa czy marcepan), zabarwiona na różne kolory
- nożyki do modelowania (można je zastąpić nożykiem plastikowym)
- wykałaczki
- klej do mas plastycznych bądź lukier

- 1 Aby zrobić słonia z masy cukrowej, trzeba uformować dość gruby wałek i kulkę, z której powstanie głowa.
- 2 Wałek naciąć z dwóch stron i wymodelować nogi.
- 3 Całość położyć na wałku z folii aluminiowej, aby lekko stwardniała.
- 4 Z kuli wymodelować głowę z trąbą.
- 5 Na końcu trąby zrobić dwie dziurki.
- 6 Głowę dokleić do tułowia. Jeśli się nie trzyma, można w środek włożyć kawałek wykałaczki.
Za pomocą lukru dokleić uszy i ogon.
- 7 Dokleić oczy zrobione z masy cukrowej w kolorze czarnym.

Masy cukrowe do dekoracji

Masa cukrowa do dekoracji

400 g cukru pudru

50 g glukozy

2 łyżeczki żelatyny

35 ml wody

Żelatynę rozpuścić w 35 ml wody i wymieszać z cukrem pudrem i glukozą (można skorzystać z malaksera). Uzyskaną masę należy rozwałkować na dość duży placek i położyć na wierzchu tortu.

Źródło: „Modne ozdoby z mas plastycznych” J. Tołłoczko, P. Syndoman

Podpowiedź

Masę cukrową można przygotować bez dodatku glukozy. Oto przepis:

- 700 g cukru pudru,
- 4 listki żelatyny (20 g);

Listki żelatyny łamiemy na kawałki i moczymy przez 5 minut w zimnej wodzie, następnie wyciągamy je i rozpuszczamy w 10 - 15 łyżkach gorącej wody (żelatynę w proszku – 20 g od razu rozpuszczamy w gorącej wodzie). Do 650 g cukru pudru dodajemy 5 łyżek rozpuszczonej żelatyny i zagniatamy podobnie jak ciasto. Następnie dodajemy kolejne 2 łyżki żelatyny i dalej zagniatamy. Na początku cukier może się nie sklejać – nie przejmuj się, zagniataj dalej.

Aby uzyskać potrzebne kolory podziel masę na kawałki i dodaj do nich barwniki spożywcze.

Źródło: Internet

Udanej zabawy 😊😊😊

Opracowanie: Agata Graj